

De winnende uittrap

Ook van Joep van Deudekom

Het mysterie onder de middenstip

De beslissende sliding

10 tegen 1

Buitenspel in Rio

Joep van Deudekom

De winnende uittrap

Tekeningen Michiel van de Vijver

Leopold / Amsterdam

Eerste druk 2015

© 2015 tekst: Joep van Deudekom / www.joepvandeudekom.nl

© Omslag en illustraties: Michiel van de Vijver /
www.michielvandevijver.nl

Omslagontwerp: Petra Gerritsen

Auteursfoto: Enno Keurentjes

Boekverzorging: Studio Bos

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6867 3 / NUR 283

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Inhoud

EERSTE HELFT

- 1 Een mazzeldoelpunt 9
- 2 Land van de schildpadden 18
- 3 De weddenschap 24
- 4 De kanotocht 33

TWEEDE HELFT

- 5 Ontvoerd 43
- 6 Il Camaleón 47
- 7 El Pit 55
- 8 Hercules – Il Camaleónes 67
- 9 Helena of Heleen? 73
- 10 Il Camaleónes – Hercules 80
- 11 Kevin krijgt zwemles 84
- 12 De goocheltruc met het touw 91
- 13 Het filmpje 96
- 14 Tweede poging 101
- 15 Schildpadden 105
- 16 En nu? 111
- 17 Bloedzuigers 115
- 18 De medicijnman 124

VERLENGING

- 19 Geen uitweg 133

STRAFSCHOPPEN

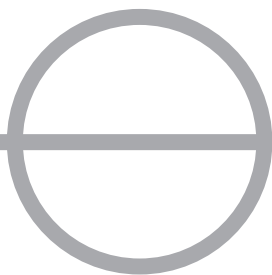
- 20 De winnende uittrap 141
- 21 Het losgeld 146
- 22 Thuis 149

Nawoord 151

Dankwoord 153

EERSTE HELFT

1 Een mazzeldoelpunt

‘Gewoon rustig opbouwen, Pieter,’ riep Frank vanaf de zijkant. Dat riep hun trainer Frank altijd.

Pieter had de bal in zijn handen, keek naar zijn rechtsback en daarna naar zijn linksback. Opbouw van achteren, dat was de normale strategie en dat wist een ervaren keeper als Pieter ook wel. Dat hoefde Frank echt niet steeds te roepen. De tegenstander was Sporting, een jeugdteam van San José, de hoofdstad van Costa Rica. Die was inmiddels aan de opbouw van achteren gewend en hun spitsen probeerden dan steeds de boel op slot te gooien door meteen druk te zetten. Ze kwamen er steeds moeilijker uit.

Pieter deed alsof hij de bal naar Kevin, de centrale verdediger, wilde rollen. De tweede helft was al ruim halverwege en het was nog steeds 0-0. Tot nu toe was dat opbouwen van achteruit niet heel succesvol geweest. Maar ja, het moest van de trainer. Hij stuiterde de bal twee keer snel achter elkaar op de grond en ving hem weer op. Dat was het teken. Zijn broer Guus, de linkerspits, kende dat teken. En Dirk, de rechterspits, natuurlijk ook. Dirk heette eigenlijk Samantha en was het eerste meisje dat in de nationale hoogste klasse van de jeugd en zelfs in het Nederlands elftal onder 15 mee mocht doen. Ze wilde door niemand Samantha genoemd worden. En degenen die dat toch deden, konden dat niet meer naver- tellen. Nou ja, bij wijze van spreken dan.

Dirk en Guus stonden links en rechts aan de zijkant van het veld, ongeveer bij de middenlijn. Alsof ze stonden uit te rusten. Hun verdedigers waren weliswaar in de buurt, maar volkomen op hun gemak. De bal zou via de opbouw waarschijnlijk toch niet snel bij hen zijn.

Daarin hadden ze het mis. Het teken betekende namelijk dat Guus en Dirk een stukje terug hun eigen helft op liepen. En dat deden ze nu ook. Hun verdedigers volgden automatisch.

Pieter volgde het uit zijn ooghoeken. Toen kwam de derde stuiter. Op dat moment begonnen Guus en Dirk vanaf hun eigen helft ineens naar voren te sprinten.

De verdedigers waren te verbaasd om gelijk te reageren. Pieter keek, wachtte een fractie van een seconde en trapte toen de bal heel gericht naar voren. Het moest heel precies gebeuren. Hier hadden ze met zijn drieën weken op getraind na de training. Pieter kon de bal inmiddels vanuit zijn handen bijna in het strafschoopgebied van de tegenstander schieten en Guus en Dirk hadden hard getraind om zo'n hoge bal op snelheid onder controle te krijgen.

Omdat Pieter de bal schoot op het moment dat Dirk en Guus nog op eigen helft stonden, kon het nooit buitenspel zijn. Maar het luisterde heel nauw. Als de bal niet ver genoeg ging, moesten Guus en Dirk inhouden. Dan was de verrassing weg en werden ze ingehaald door de verdedigers. Als de bal te hard was, was het een eenvoudige prooi voor de keeper. En omdat het zo'n hoge bal was, konden ze hem niet laten stuiteren, want dan kon de keeper er meestal alsnog bij.

Dus Guus of Dirk moest de bal op volle snelheid, terwijl die van achteren van grote hoogte op een van hen afkwam, in

de lucht aannemen en gelijk onder controle krijgen. Bij het trainen was Dirk er iets beter in geweest dan Guus. Dus de bal ging dit keer naar Dirk.

Pieter zag Dirk sprinten. De verdedigers probeerden haar in te halen, maar ze had zeker een meter of tien voorsprong. Terwijl ze sprintte, keek ze naar achteren. Ze liep met een flauwe boog van buiten naar binnen, zodat ze beter zicht had en het iets makkelijker was om de bal aan te nemen. De bal daalde snel. In haar sprint ving Dirk de bal met haar rechtervoet op. Dat vereiste enorm veel balgevoel. De bal stuiterde precies goed van haar voet een paar meter naar voren. Ze tikte hem aan, zodat-ie over de grond rolde. De keeper kwam op haar afgestormd en probeerde zijn doel kleiner te maken. Dirk paste de bal eenvoudig opzij naar de meegekomen Guus, die de bal zo in het lege doel kon schieten. De achtervolgende verdedigers waren net te laat terug. Hun truc was perfect uitgevoerd. 1-0. Dirk en Guus gaven elkaar een box en de rest van het team vloog Guus om de nek.

‘En ik dan?’ riep Dirk.

Het bleef altijd een beetje onwennig voor al die jongens om Dirk te omarmen, maar ze stond erop dat het gebeurde. Ze ging met haar armen wijd staan en haar broer Danny gaf haar als eerste een hug.

‘Jij niet, sukkel!’

Roy, die na het jeugd-WK in Brazilië naar Hercules was gekomen, kwam als tweede.

Pieter keek van een afstand toe. Hij mocht de vrolijke Roy erg graag, maar Dirk en Roy hadden het wat hem betreft soms iets te gezellig samen. Ook nu gaf Roy haar een flinke hug en tilde hij haar zelfs op.

Guus bedankte van een afstand zijn broer voor de geweldige uittrap door zijn duim op te steken. Pieter keek opzij naar Frank. Die keek hem hoofdschuddend aan, terwijl hij ook in zijn handen klapte. Hij vond een harde uittrap van een keeper altijd een zwaktebod, maar hij kon natuurlijk ook niet ontkennen dat het een geniaal doelpunt was. Zelfs het Costa Ricaanse publiek, een mannetje of tweehonderd, klapte sportief.

Verder gebeurde er niet veel meer in de wedstrijd. Het werd een bloedeloze 1-0 voor Hercules.

‘We zijn er nog lang niet,’ opende Frank de bespreking in de kleedkamer voor de training de volgende ochtend.

Daar opende hij elke bespreking mee, dus dat kwam niet als een verrassing.

‘De opbouw van achteruit is te traag en jullie positie spel in de omschakeling is te slordig en-’

‘Maar gelukkig hebben we een keeper met een dodelijke uittrap,’ onderbrak Guus hem.

‘Ja Guus, dat hebben we allemaal gezien, en schitterend aangenomen door Dirk en koel afgemaakt door jou. Beetje een mazzeldoelpunt.’

‘Sorry, trainer? Een mazzeldoelpunt?’ reageerde Dirk fel. ‘Hier hebben we met zijn drieën wekenlang op getraind na afloop van de trainingen.’

‘En Pieter legde de bal panklaar op haar pantoffel. Dat was geen mazzel,’ zei Guus fel.

‘Oké, nou, dan doen we dit voortaan toch altijd?’ reageerde Frank cynisch. ‘Weg met de opbouw van achteren, gewoon lekker naar voren knallen. Net als bij de F’jes.’

‘Met alle respect, trainer, maar dat willen we helemaal niet,’ zei Pieter vastberaden. ‘Natuurlijk moeten we van achteruit opbouwen, er is niemand die dat betwist. Wat wij deden met die hoge bal kun je alleen doen als verrassing. De verdedigers moeten iets naar voren worden gelokt, net niet opletten, en niemand moet verwachten dat ik die bal ineens een ros naar voren geef. Het luistert heel nauw, want anders is het buitenspel. We doen dit alleen als we er niet doorheen komen, zoals gisteren. Het is een noodoplossing en die heeft gewerkt, toch?’

‘Hm, ja, oké, als je het zo brengt,’ mompelde Frank. ‘Ik ben er geen fan van, maar jouw uittrap is inderdaad, eh, dodelijk, zoals je broer dat noemde. Misschien moeten we die toch wat vaker gaan gebruiken. Dus het was echt geen mazzel?’

‘We gaan nú naar buiten en dan gaan we het nú laten zien,’ riep Guus strijdlustig. Frank schoot in de lach.

‘Oké, dan gaan we nú naar buiten en mogen jullie het nú laten zien,’ deed hij Guus na.

Het elftal liep naar buiten, het trainingsveld op. Hoewel ze in een tropisch land waren, was het heerlijk koel. San José ligt in de bergen en daardoor is het er altijd lekker fris. Perfect voor een trainingskamp. En een soort vakantie. Frank en de rest van het team verzamelden zich aan de zijkant van het veld. Pieter stond in het strafschoopgebied met de bal.

Guus en Dirk stonden klaar bij de middenlijn, ieder aan een zijkant.

‘Eerst stuiter ik de bal twee keer snel,’ legde Pieter uit. ‘Dat is het teken. Guus en Dirk lopen nu rustig een meter of vijf-

tien hun eigen helft op. Dan stuiter ik nog één keertje.’ Hij voegde de daad bij het woord. ‘En dan beginnen Guus en Dirk te sprinten. En vlak voor ze de middenlijn overgaan, schiet ik de bal, zodat het nooit buitenspel kan zijn.’

Op dat moment schoot Pieter de bal met speels gemak hoog naar voren. Dit keer op Guus af. Guus sprintte met de flauwe bocht en ving de bal keurig op zijn voet op. De spelers klaptten en ook Frank knikte bewonderend.

‘Nog een keertje,’ zei hij.

Pieter pakte een bal en het ritueel herhaalde zich, nu ging de bal naar Dirk. Wederom perfect uitgevoerd.

Pieter, Guus en Dirk liepen naar de trainer toe.

‘Ja ja, haal die zelfvoldane lach maar van je lippen, want nu gaan we echt trainen. Als jullie na de training ook zo hard extra oefenen op de opbouw van achteruit hebben we deze flauwekul niet nodig. Pak allemaal een bal, we gaan nu echt voetballen, stelletje lamzakken! En voor ik het vergeet, morgenochtend doen we een excursie naar een natuurpark.’

Bijna niemand reageerde daar enthousiast op. De meesten bleven liever bij het hotel en bij het zwembad om een beetje te appen met hun vrienden in Nederland, wist Pieter.

‘*Tortuguero*,’ zei Dirk.

‘Tortuwat?’ vroeg Pieter. Hij had geen idee waar Dirk het over had.

‘Morgen gaan we naar *Tortuguero*, dat natuurpark. Bekend vanwege zijn schildpadden. Daarom heet het ook *Tortuguero*. Dat komt van het Spaanse woord voor schildpad.’

‘Ah, je hebt weer een weekendje op Wikipedia gezeten,’ zei Pieter plagerig.

‘Als je dingen weet, ziet de wereld er een stuk leuker uit, jochie,’ zei ze een beetje geprikkeld.

Hmmm, als ze hem ‘jochie’ ging noemen, was dat meestal geen goed teken.

‘Dus we gaan morgen schildpaddjes bekijken in een soort dierentuin?’ probeerde hij maar.

‘Gast! Tortuguero is pure jungle!’ Dirk brandde los. ‘Er zijn niet eens wegen, je kunt er alleen per boot komen. Er zitten krokodillen van wel drie meter lang, enorme hagedissen, luiaards, toekans, giftige kikkers, zelfs een soort luipaarden. En die schildpadden zijn wel anderhalve meter in doorsnee.’

Pieter raakte toch wel geïnteresseerd. ‘En gaan wij daarnaartoe? Met een bootje tussen de krokodillen. Gaaf! Maar is het niet gevaarlijk daar?’

‘Natuurlijk is het gevaarlijk. Maar we zullen wel met gidsen gaan; ze zullen echt geen risico met ons nemen. In het midden van het park is een klein dorpje en daar slapen we een nachtje.’

‘En hoe weet jij dit allemaal?’

‘Gewoon een keertje je mail lezen, Pietertje.’

Hm, ‘Pietertje’ was meestal ook geen goed teken.

‘Morgen naar dat schildpaddenpark, hè?’

Ah, daar was Roy.

‘Ik heb gezien dat er luiaards zitten en kapucijnapen.’

Voor Pieter het in de gaten had, waren Roy en Dirk verwikkeld in een levendig gesprek over allerlei dieren waar hij nog nooit van gehoord had. Hij voelde zich buitengesloten. Vanavond moest hij toch maar eens wat gaan surfen op de site van dat stomme park.

Pieter liep in zijn eentje in gedachten verzonken naar de kleedkamers. Het was een wonderlijke zomer geweest. Pieter, Guus, Danny, Kevin, Dirk en Roy hadden meegedaan met het jeugd-WK in Brazilië en dat ook nog gewonnen. Toen ze terugkwamen, konden ze nog net een week met hun ouders op vakantie en daarna begonnen de trainingen voor het nieuwe seizoen van Hercules alweer met een trainingskamp in Costa Rica.

Sporting uit San José was een zogenaamde satellietclub van Hercules. Hercules had daar trainers uit Nederland neergezet om spelers verder te ontwikkelen en te kijken of ze geschikt waren voor de Nederlandse competitie. Tegelijkertijd was het interessant om te kijken hoe hun eigen jeugdteam het er tegen Sporting van afbracht.

‘Señor!’

Pieter keek op en zag een clubje mannen bij de kleedkamer staan. Eentje met een camera, eentje met een microfoon en eentje was opvallend netjes gekleed. Dat zal de presentator wel zijn, dacht hij.

‘Señor!’

Pieter begon zo goed en kwaad als het ging het interview in het Engels, maar hij had nog geen twee zinnen gesproken of ze liepen gewoon bij hem weg.

‘Ah, señorita Dirk Vander Zee! You are the daughter of the famous Donny Vander Zee.’

Daar gaan we weer, dacht Pieter. De wereldberoemde Donny Vander Zee. Behalve dat Dirk altijd aandacht kreeg omdat ze het enige meisje was in een jongenscompetitie, ging het ook altijd over haar vader, de beroemde Donny Vander Zee. Oud-international, topscoorder van Hercules

in de jaren negentig en sterspeler in Spanje en Italië. En nu een van de trainers van Hercules, maar er gingen geruchten dat er grote Engelse clubs interesse in hem hadden. Dirk en Danny waren opgegroeid op plekken over de hele wereld en spraken net als hun vader vloeiend Spaans.

Danny liep achter Dirk, maar toen hij de cameraploeg zag, dook hij snel de kleedkamer in om te douchen. Hij vond die aandacht maar niks. Dirk leefde er juist helemaal van op. Aanstelster, dacht Pieter wel eens.

‘Mañana vamos a Tortuguero,’ hoorde Pieter Dirk enthousiast vertellen. Lekker belangrijk. Ook Pieter dook snel onder de douche.

In Costa Rica was voetbal veel belangrijker dan in Nederland. Bij aankomst op het vliegveld was er ook al een televisieploeg geweest. Bij het jeugd-WK in Brazilië begreep hij dat nog wel een beetje, maar voor een trainingsstage van een stel dertien- en veertienjarigen ging het wel ver.

Die avond in het hotel kwam Pieter tijdens het zappen langs het vrolijke hoofd van Dirk. Hij keek een paar seconden, maar zapte door. Hij had er even geen zin in en verstond het toch niet. Wie zat hier nou op te wachten?

2 Land van de schildpadden

‘Ik heb geen bereik meer.’

Het was de meest geuite zin tijdens het tripje. De meeste spelers waren de hele dag met hun smartphone bezig. Internetten op je telefoon buiten de wifi van het hotel was heel duur, maar sommige spelers hadden het ervoor over. Pieter niet, maar Guus’ zakgeld was er binnen drie dagen al doorheen.

‘Wat een achterlijk land. Bijna nergens wifi,’ mopperde zijn broer.

‘Ik heb één streepje!’ riep Kevin.

Pieter schudde zijn hoofd. Ook al reden ze met een bus door Costa Rica langs schitterende vulkanen en door regenwouden, de helft van de spelers was alleen maar bezig met de vraag of ze een streepje hadden.

Hij leunde naar voren, waar Dirk en Danny zaten, en begon zijn ingestudeerde verhaal. ‘Tortuguero betekent letterlijk “Land van de schildpadden”. Het betreft hier onder andere de lederschildpad.’

Dirk en Danny keken verrast om. Ook Roy, Guus en nog een paar anderen luisterden mee, zag Pieter vanuit zijn ooghoek. Nu doorgaan.

‘Er zitten ook giftige slangen in Tortuguero. Ze heten in het Nederlands de lanspuntslang, maar hier zijn ze bekend

als de “fer-de-lance”. Dat betekent letterlijk “speerpunt” en zo zien ze er ook uit. Uiterst giftig. Je herkent ze aan een brede kop met een punt en ze kunnen wel anderhalve meter lang worden. Het zijn dus gifslangen en geen wurgslangen.’

Triomfantelijk keek Pieter de bus rond. Hij had zich gisteravond nog verdiept in de dieren van Tortuguero en had dit uit zijn hoofd geleerd.

‘Huh? Hoe weet jij dit soort dingen, broertje?’ vroeg Guus.

‘Als je meer dingen weet, ziet de wereld er een stuk leuker uit, broertje.’

Pieter zag Dirk glimlachend naar hem kijken. Zo, die zat. Hij keek even naar Roy en die knipoogde naar hem. Pieter leunde tevreden achterover.

Toen klonk ineens de stem van Roy. ‘De Griekse naam van de fer-de-lance is ook wel *Bothrops* en dat betekent letterlijk “gezicht met gaten”. Die gaten zie je niet echt, want er zitten schubben overheen. Met die gaten voelt de slang warmte en zo kan hij zijn prooi lokaliseren. Die prooi bestaat meestal uit kikkers, vogels en reptielen. Zelf worden ze gegeten door roofvogels, roofdieren en andere slangen.’

Pieter was meteen geïrriteerd. Wat een betweter.

Roy ging onverstoorbaar door. ‘Lanspuntslangen leggen geen eieren, maar zijn levendbarend. Hun gif was vroeger vaak dodelijk, maar tegenwoordig kan het goed behandeld worden. Het is de slang die in heel Zuid-Amerika voor de meeste beten zorgt omdat ze, in tegenstelling tot bijvoorbeeld de adder, geen waarschuwing geven bij een aanval en ze uitstekend gecamoufleerd zijn.’

Roy leunde nonchalant achterover. De anderen applaudiseerden.

Pieter zat zich kapot te ergeren. ‘Dat is toch niet normaal, man,’ zei hij mokkend tegen Guus, die naast hem zat.

‘Hé gast! Hoe weet je dit allemaal?’ vroeg Guus.

‘Kijk eens goed naar me. Wat valt je op?’

‘Je bent een uitslover?’ probeerde Pieter, maar niemand moest lachen.

‘Wat is het eerste wat je ziet als je naar mij kijkt?’

Roy kwam uit Suriname, maar niemand durfde te zeggen dat hij een bruine huidskleur had. Het werd ongemakkelijk stil.

‘Duh! Ik ben bruin. Was dat nog nooit iemand van jullie opgevallen?’

Roy lachte zijn brede witte lach.

‘Ik kom uit Suriname en daar is die kloteslang ook. Bij ons heet-ie de labaria. Mijn opa was dokter in Suriname en mijn moeder bioloog. Iedereen wordt er wel eens door gebeten. Elke Surinamer kent die labaria.’

‘En die giftige slangen gaan wij dus zo direct tegenkomen in dat park?’ vroeg Kevin. ‘Cool!’

‘En krokodillen van drie meter lang,’ zei Dirk.

‘Dodelijk giftige kikkers!’ vulde Pieter aan.

‘Ja hoor. Giftige kikkers. Doei. Gifkikkers zeker! Hahaha.’ Kevin proestte het uit. Hij keek even naar Pieter en toen naar Roy, die hem met opgetrokken wenkbrauwen aankeek.

‘Wacht even, Roy, zitten daar *giftige* kikkers?’ vroeg Kevin.

Roy was dus nu ineens de specialist. Pieter baalde.

‘Zeker weten, Kevin. De zogenaamde pijlgifkikkers. Zien eruit als een aardbei met een spijkerbroek aan. Rood lijf met blauwe poten. Prachtig en lief ziet-ie eruit. Maar supergiftig.’

Iedereen hing weer aan de lippen van Roy, die blijkbaar een soort amateurbioloog was. Pieter had het helemaal gehad met hem en keek naar buiten. Maar hij luisterde natuurlijk wel mee, want het was ook hartstikke spannend wat Roy vertelde.

‘Bijten die kikkers dan?’

‘Nee, hun huid is giftig. Indianen gebruiken het gif om hun speren en pijltjes mee in te smeren. Vandaar de naam pijlgifkikker, ze gebruiken die kikkers voor hun pijlen, de pijltjes voor de blaaspijpen. Het is voor een mens niet dodelijk, maar je kunt er erg ziek van worden. Voor kleine dieren is het wel gevaarlijk, vandaar dat ze ermee jagen.’

Ineens had iedereen heel veel zin om dat stomme park te bezoeken, bedacht Pieter. Niemand had het meer over welk streepje dan ook. Dat was tenminste iets.

Ze waren inmiddels met de bus gearriveerd bij een brede rivier. Er was een parkeerplaatsje en er werd meteen gevoetbald. Natuurlijk hadden ze een bal mee. Niet één, maar bijna

iedereen had een eigen bal bij zich. De hele dag was iedereen altijd met een bal bezig. Overal waar ze uitstapten, verschenen de ballen en stonden de jongens en Dirk te jongleren met hun voeten.

Gelijk kwamen er kinderen om hen heen staan en begon er een partijtje waarbij niemand precies wist wie bij wie was, maar dat kon de pret niet drukken. Partijtjes voetbal, zonder dat iemand elkaar kon verstaan.

‘Vander Zee! Vander Zee!’ riepen ze naar Dirk en Danny. Hun vader was werkelijk over de hele wereld een soort godheid en blijkbaar had iedereen het interview op tv gezien. Alleen al zijn kinderen aanraken, was blijkbaar een belevenis. Pieter zag dat Dirk het wel leuk vond en dat Danny zijn best deed om het leuk te vinden. Toen de boot arriveerde namen ze afscheid, terwijl ze door tientallen mensen werden uitgezwaaid. Pieter kon niet ontkennen dat beroemd zijn toch ook best leuk was.

De boottocht was een beetje saai, want de rivier was heel breed en de boot ging snoeihard. En het regende de hele tijd, dus ze zaten achter een plastic gordijn. Het was bloedheet, zelfs met de regen. Heel klam. Pieter zweette zich kapot na die vijf minuutjes voetbal. De wind op de boot was wel lekker en dat ze nat werden, deed er eigenlijk niet toe.

‘Tjonge,’ zei Pieter. ‘Zitten we midden in de tropen, zijn wij er precies op die ene dag dat het regent.’

Roy keek hem meewarig aan. ‘Pieter, Pieter, Pieter. Waar zijn we nu?’

Och jee, Roy zette weer zijn schoolse betweterstem op. Dirk moest al lachen, zag hij.

‘Ja broertje, broertje, broertje, waar zijn we nu?’ pette